

Jørgen Berthelsen: Den Sag, vi her behandler, har jo været til Behandling i Landstinget adskillige Gange for en Del Aar siden. Den er stadig gaaet i Staa heroppe, og det foranledigede Ministeren til i 1915 at nedsætte en Kommission, som afgav Betænkning i 1917. Man tænkte sig den Gang, at den Betænkning, der kom til at foreligge fra de tre særlig sagkyndige, som sad i denne Kommission, efter at der var indhentet Oplysninger ikke alene her fra Landet, men ogsaa andre Steder fra, var af en saadan Beskaffenhed, at den kunde danne et ganske godt Grundlag for de Lovforslag, der skulde fremsættes her i Tinget, og den højtærede Minister har da ogsaa i stor Udstrækning fulgt denne Kommissions Betænkning. Nu er Sagen jo først i denne Samling blevet behandlet her i Rigsdagen, og Lovforslaget er blevet delt i to, hvoraf det ene nu foreligger for os. Endskønt det har været længe, vil jeg benytte Lejligheden til at sige den højtærede Minister Tak for, at Sagen er bragt saa vidt frem, at vi nu har faaet det ene af de to Lovforslag herop i Landstinget. Jeg har lagt Mærke til, at den højtærede Minister i Folketinget har rettet en Appel til Folketingsudvalget om, at det Lovforslag, der endnu ligger nede i Folketinget, og som maaske nok er mere omfattende end det her foreliggende, maatte blive fremmet saa hurtigt som muligt, saa at man kunde faa hele denne Sag i Orden. Landstinget har efter min Mening haft en uheldig Stilling overfor det Erstatnings-spørgsmaal, der her er Tale om, og jeg vilde i alt Fald meget gerne have, at vi nu ikke skulde lade den Sag hvile alt for længe heroppe. Jeg havde egentlig ventet, at vi havde kunnet vedtage dette Lovforslag uden Udvalg, idet det, som jeg allerede har sagt, har sit Grundlag i Kommissionsbetænkningen, og de Ændringer, som i Folketinget er foretagne i det foreliggende Lovforslag, er vedtagne enstemmigt og med den højtærede Ministers Tilslutning. Men jeg hører nu, at Sagen fra anden Side ønskes behandlet i et Udvalg. Jeg vil dog meget indstændigt anmode Udvalget om at arbejde hurtigt. Det er rigtigt, som den første ærede Taler siger, at de Brandskader, man formener er forvoldte ved Jernbanedrift, er betydeligt flere i Antal, end de har været tidligere. Det er egentlig ikke saa underligt, thi Forholdet har jo været saaledes, dels ved Statsbanerne, men maaske nok en Del mere ved Privatbanerne, at det, vi har

haft at fyre med, har været af en meget daarlig Beskaffenhed. Der sker maaske Skade hver Dag, havde jeg nær sagt, og det var ønskeligt, at denne Sag snart kunde faa en Afgørelse, saa at man ikke ved de Møder, hvor de Sager drøftes, igen skulde kunne sige: Ja, Lovforslaget er blevet forelagt af Regeringen, og Folketinget har vedtaget det, men i Landstinget standsedes Sagen igen. Jeg vil gerne indtrængende anmode om, at Sagen bliver fremmet saa hurtigt som paa nogen Maade muligt. Det har overordentlig stor Interesse at faa denne Sag afgjort, og forhåbentlig vil den Henstilling, den højtærede Minister gjorde til det høje Folketing, blive fulgt, saaledes at vi kan faa ogsaa det andet Lovforslag herop og faa de to Lovforslag endeligt vedtaget.

Laursen: Jeg vil gerne tillade mig at henlede Opmærksomheden paa det mellemste Stykke i § 1, der omhandler de aabne Huller i Vægge. Der staar: „For- saavidt en Bygning opføres indenfor en Afstand af 15 m fra nærmeste Spors Midtlinie, maa der ikke i den mod Banen vendende Væg findes udækkede Aabninger“. Det kan medføre ret ubehagelige Konsekvenser for visse Virksomheder. Jeg vil nævne det, jeg kender bedst, nemlig Teglværkerne. De, der driver Teglværker, gør sig Umage for at faa dem anlagt saa nær Bane som muligt. Nu er det en Kendsgerning, at Teglværker benytter Luttørring, og hvis man ikke maa have Aabninger i Væggen i Tørreladerne, kan man ikke benytte Luttørring; det er aldeles nødvendigt, at der bliver Gennemtræk, hvis man skal benytte de Lader. Det vil altsaa være meget ubehageligt for Teglværkerne, hvis den Bestemmelse bliver staaende uforandret, og der ikke bliver givet Dispensation for disse Virksomheder — der kan jo være andre Virksomheder, hvor det nok kan være farligt. Jeg vil gerne tillade mig at spørge den højtærede Minister, hvordan han stiller sig f. Eks. overfor Teglværkerne. Jeg kan ikke indse, at der er nogen Grund til at forbyde Teglværkerne at have Lemmene i en Tørrelade staaende aabne, naar den kun benyttes til Tørring af raa Teglværker, for de er ikke brandfarlige. Det er for øvrigt heller ikke mig bekendt, at Gnister fra et Lokomotiv har antændt Trævarer, naar Træet var i fast Form; hvis det er Høvlspaaner eller Savspaaner, kan de selvfølgelig tændes, men jeg tror ikke, de kan tændes, hvis det er Bræder, lige saa lidt